

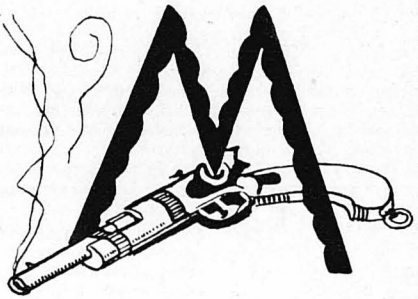
ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙΝ ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

ΙΖΟΛΙΝΑ ΔΕ ΒΑΡΓΑΣ

ΕΞΙΚΟ ... Γή της 'Ινδοσιανής'. Παριίδα του Μοντεζούμα και του Γουατιμαζίν, χώρα θελκτική, δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!..

Και πώς μπορεί να σε ξεχάσω κανείς;

Έχω από σένα τις πιο γλυκές, αλλά και τις πιο δραματικές αναμνήσεις...

Συγκρούσεις, αίματα, άγριες εκδικήσεις, 'Ινδοί και θηρία!

Έρωτες, χτυποκάρδια, έλπίδες χρυσότερες!..

Μιά ζωή γεμάτη κινδύνους και άφροσπτα.

Αλλά ως άρχισω την ιστορία μου.

Μιά ιστορία αληθινή, που ξεπερνάει και τα πιο δραματικά μυθιστορήματα σε περιπέτειες δραματικές...

Βρισκόμουν τον καιρό εκείνο επί κεφαλής ενός σώματος 'Αμερικανικού στρατού σ' ένα Μεξικανικό χωριουδάκι, στις όχθες του ποταμού Βράβο δέλ Νόρτε.

Η 'Αμερική ξιμάχτο, με το σκοπό να υποτάξει το ανυπότακτο Μεξικό. Είχαμε λοιπόν να κάνουμε με τους Μεξικανούς πατριώτες, με τους Μεξικανούς ληστές και με τους άγριους 'Ινδούς, τους σιμάχους των.

Με έζηρους λεικούς, Έρυθροδέρμους κι' ακόμα με θηρία της ζούγκλας...

Μά και το σώμα που διοικούσα αποτελείτο από ανθρώπους ψημένους στον πόλεμο.

Ήταν το σώμα των φοβερών και τρομερών Rangers, των άτακτων δηλαδή, των γκερίλα του 'Αμερικανικού στρατού.

Τι πολέμισαί, Θεέ μου!..

Μαζευμένοι απ' όλες τις γωνίες της γης, 'Αμερικανοί, παλιοί κληνοί των δασών, μαθημένοι να παλεύουν με τ' άγρια θηρία της ζούγκλας, στήθος με στήθος, Γάλλοι, 'Αγγλοι, Πολωνοί, 'Ελβετοί, ιθαγάδες, Τεξανοί.

Οι τελευταίοι αυτοί, οι Τεξανοί δηλαδή, ήταν άσπονδοι έζηροι των Μεξικανών. Τους χωρίζαν ποταμοί αίματος και πολεμούσαν μεταξύ τους, με πρωταγωνή λίσσα, μέχρις εξοντώσεως, μέχρις άλλη λωφαινωματός!..

Πολλοί επίσης απ' τους άνδρες του σώματός μου, αξιοματικοί, ύπαξιωματικοί και στρατιώτες, ήταν από πρώτης τάξεως οικογένειες.

Τι ζητούσαν τώρα στο Μεξικό;

Άλλοι κυνηγούσαν τις περιπέτειες και τους κινδύνους κι' άλλοι είχαν ξηνητευτή στα μέρη αυτά, πούς έφερε κατόπιν ποιάς τραγωδίας!..

Όλους αυτούς τους γενναίους και τρομερούς πολεμιστές, τους διοικούσα ωστόσο μιά χαρά. Με ή άκουγαν και μ' αγαπούσαν.

Ήσαν ωστόσο τρομεροί στη θέα. Με μακρά μαλλιά και γένεια, παρδαλά σκονισμένα, κουρελιασμένα κι' αματωμένα ρούχα κι' ωλισμένοι ως τα δόντια.

Σωστά θηρία!..

Τό χωριουδάκι, στο οποίο βρισκόμουν με το σώμα μου, ήταν το πιο άτακτο κλημένο από το στρατό μου, στα βάθη του Μεξικού, μέσα στην έρημη κι' άγρια αυτή χώρα.

Μας περικύκλωναν από παντού έζηροι κι' γι' αυτό είχαμε τα μάτια μας τέσσερα.

Είχα βάλει παντού σκοπούς και καθόμουν έξω από το κατάλυμά μου κι' εκάπνιζα, όταν είδα άξαφνα να

φτάνει από μακριά, καβάλα σ' ένα περήφανο άλογο, ένας καβάλας.

Όπως τον διέκρινα, ανάμεσα στη σκόνη που σήκωνε το άλογο του, φορούσε στολή ευγενούς Μεξικανού, πλατύγυρο αλαφρύ σμιπρό στο κεφάλι και κόκκινο μανδύα στους ώμους, που κινιάρτιζε στον άνεμο, στη φόρα του καλτσμού του.

Φαινόταν νεώτατος, παιδί σχεδόν.

Κι' ή όμορφιά του ήταν γοητευτική, θεία, έξαισία...

Ποιός ήταν όμως ο νέος αυτός;

Πού πήγαινε, τρέχοντας έτσι σαν δαμονισμένος;

Ήταν έζηρος;

Κανένας κατάσκοπος;

Τις ίδιες σκέψεις με μένα έκαναν κι' οι σκοποί που τον είδαν. Κι' ένας απ' αυτούς, όταν ό καβαλλάρης πλησίασε, τον διέταξε να σταματήσει, φράζοντας τον το δρόμο, με το δόλο του.

Ματαία προσπάθεια...

Ο ώραίος λατρεύς σπυρόνισε τ' άλογό του και πέρασε σαν άστρατή, ηθώντας πάνω από το δόλο του φρουρού.

Ο φρουρός, άγριος Τεξανός πολεμιστής, άγριεψε.

Σήκωσε άμέσως το δόλο του, σημάδεψε και πυροδότησε έναντιόν του ίππείος, πούφηνε πλέον σαν να είχε τ' άλογό του φτερά.

Μά ή σφαίρα δεν πέτυχε ούτε τον καβαλλάρη, ούτε το άλογο. Ούτε καν τον φρόισε. Συνέχισε άδιάφορος κι' άτάραχος το φρενιασμένο δρόμο του.

Αυτό με παραξένεψε.

Γιατί φρονόταν έτσι ο νέος αυτός;

Ποιός ήταν;

Γιατί δεν θέλησε να σταθή, όταν του φώναξε ο φρουρός;

Όλ' αυτά με κάνανε να πεταχτώ άμέσως πάνω, να κυττάξω γρήγορα-γρήγορα το πιστόλι μου άν ήταν γεμάτο και να ηθώ στο θαιμάσιο άλόγο μου, το καλύτερο άλογο του σώματός μας, που έτρεχε σαν ζαρκάδι.

Ο άγνωστος καβαλλάρης είχεν άπαισιωκτική άρεστιά. Μά είχα έμπιστοσύνη στο Μόρο μου, στην έξυπνάδα και τη γρηγοράδα του, και χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα ξαπώσω του, πετώντας μάλλον, παρό τρέχοντας.

Τό άλογο του άγνώστου ήταν απ' τα λεγόμενα στα μέρη αυτά «μοιστάγκ». Γενναίο κι' ύπερήφανο ζώο, εκάλυψε γοργά, σαν να καταλάβαινε τον κίνδυνο τον όποιο διέτρεχε ο κύριός του.

Μά και ό δικός μου ό Μόρος δεν πήγαινε πίσω.

Είχεν αντίληψη κι' αυτός ότι κυνηγούσαμε τον άγνωστο εκείνο καβαλλάρη και πετούσε ξοπίσω του για να τον προτάσση.

Ετρέχαμε έτσι άρεστιά ώρα, σαν δαμονισμένοι. Πηδούσαμε φράχτες και χαντάνα, περνούμες χορμους δέντρων κι' άλλα έμπόδια. Και κερδίζα, κερδίζα διαρκώς δρόμο. Ήμουν βέβαιος πως θα φτάνα τον άνθρωπο που κυνηγούσα...

Σε μιά στιγμή μάλιστα του φώναξα, τραβώντας το πιστόλι μου:

— Στάσου!.. Στάσου, άλλωδες πυροβολή!..

Μά ό νεαρός ίππεύς δεν έδωσε προσοχή στα λόγια μου. Ούτε τα έλαβε καν υπ' όψη του. Έξακολουθούσε να τρέχει, θέλοντας να ξεφύγει.

Θά τον πυροβολούσα πράγματι και θα τον ξαπλώνα κάτω νεκρόν, αλλά—Θεέ μου! — δεν έβριχα κι' εγώ πως συγκρατιόμουν και δεν το έκαμια. Μιά φωνή μούλεγε μέσα μου: «Μην πυροβολήσης, πούς Θεού, μην πυροβολήσης!..»

Εκάλυπα λοιπόν με πέτσινα, ήταν άξαφνα είδα τον άγνωστο ίππεά να τραβάει πρὸς ένα μέρος που τού έφραζε το δρόμο ένα πλατύ χαντάνα.

—Α, τώρα σ' έχω στα χέρια μου! μουρμούρισα.

Μά, άμέσως σχεδόν, είδα το περήφανο άλογο του νέου να παίρνει φόρα και να ηθάνει το χαντάνα.

Αυτό με σκύλιασε, αλλά και μ' έκανε συγχρόνως να θαιμάσω την άξία και τη δύναμη του ζώου εκείνου.

Θά ηθούσε τώρα το χαντάνα κι' ό Μόρος μου;

Θά φαινόταν αντίστις του μοιστάγκ, του άγνώστου Μεξικανού;

Ιζολίνα δε Βάργας

Ἀσφαλῶς νάι. Κι' ἡ ἐλπίδα μου αὐτὴ δὲν διαφρεοῦσθη. Μόλις ἔτασσε μπρός στο ἡντιπάλ, ὁ Μόρος τὸ πῆδησε καὶ συνέχισε τὸ φρενιασμένο καλπασμό του, κατόπιν τοῦ νέου, τὸν ὁποῖον κυνηγοῦσαμε.

Τρέχαμε τώρα σὲ μιὰ χλοισμένη πεδιάδα καὶ κέρδιζε δρομὸ πάλι. Ἔτσι, μετὰ μερικά δευτερόλεπτα, εἶχα πλησιάσει τὸν ἄγνωστο καὶ τοῦ φώναξα δυνατὰ :

— Ἄλλε! Στάσου· γιατί πυροβολῶ!..

Καμμιὰ ἀπάντησι.

— Στάσου, γιατί θὰ σε σκοτώσω!..

Καὶ πάλι καμμιὰ ἀπάντησι.

Πλησιάζαμε σ' ἕνα μέρες σῦδεντρο. Λίγο ἀκόμα κι' ὁ ἄγνωστος καὶ μοῦ ἔφευγεν ἴσως ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Τί ἔπρεπε νὰ κάμω ; Νὰ τὸν πυροβολήσω ; Εἶπα πῶς κατὰ μὲ συγχροτοῦσε, κατὰ μὲ ἐμπόδιζε...

Νὰ τὸν ἀφήσω νὰ ξεφύγῃ ; Ποτέ...

Ἐπρεπε συνεπῶς νὰ πυροβολήσω καὶ νὰ χτυπήσω τὸ ἄλογό του. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκανα. Ἐσκέπτεσα καὶ πυροβόλησα. Ἡ σφαῖρα βόηξε τὸ γενναῖο ῥωοὶ στὴν κοιλιά καὶ τὸ σώρισε κάτω. Μαζὺ μ' αὐτὸ καλύφθηκε στὸ ἔδαφος κι' ὁ καβαλλάρης. Μὰ σηκώθηκε ἄμεσως ἄρπης καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου.

Τὸν σημάδεψα μὲ τὸ πιστόλι κατὰστηθα, ἀλλὰ δὲν εἶχε περὶ διὰ ἄρση νὰ ξεφύγῃ. Στάθηκε τὴ χεῖρα του στὸ στήθος καὶ, κυττάζοντας με κατὰματα, μοῦ φώναξε ψυχραῖα :

— Μὴν πυροβολήσῃς!.. Εἶμαι γυναῖκα!..

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀγνώστου δὲν μὲ ἔξαιναν καὶ πολὺ. Εἶχα

ἰσχυραστῇ πῶς ἔχω νὰ κάμω μὲ γυναῖκα. Τὴν ὥρα τοῦ κυνηγοῦτο εἶχα προστάσει νὰ δῶ, κάτω ἀπ' τὸ μανδύα τοῦ ἱππέως, τὸ κομψὸ τοῦ σώματος. Ἐπίσης εἶχαν λυθῇ ἀπ' τὴν φόρα τοῦ καλπασμοῦ τὰ μαλλιά της καὶ ἀνέμιζαν στὸν ἄερα...

Ἀλλὰ τί ὄνειρὸδὴς ὁμορφιά. Θεὸς μου!..

Βρισκόμουν μπρός σ' ἕναν θηλυκὸν Ἀδωνι, σ' ἕναν θηλυκὸν Ἀπόλλωνα, σὲ μιὰ ἀπ' τίς πρὸ ὥραιες κοπέλλες τοῦ Μεξικῶν;

Τί γλυκὰ κι' ἀστράφτερὰ μάτια!..

Τί πλούσια μαλλιά, ποὺ μόνον ἕνας ποιητιστὴς θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ.

Τί σώμα λυγρὸ καὶ νεαρόδες, σῶμα Ἀρτέμιδος!..

Δὲν ἐχόρτανα νὰ τὴν κυττάζω.

Κι' αὐτὴ δὲν